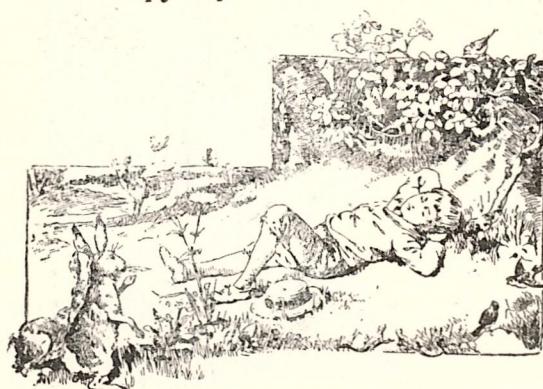

Историята на лънивия Митко.

(Приказка).

Имаше едно врѣме едно селянче, което се казваше Димитъръ, а родителите му го зовѣха Митко. Митко бѣше голѣмъ лънивецъ. Той имаше чудното желание, седмицата да има седемъ празнични дни, та да празнува винаги и никакъ да не работи. Щомъ Митко по-жела това и желанието му се изпълни: единъ слѣдъ другъ почнаха да се редятъ все празнични дни и той нѣмаше друга работа освѣнъ да стане сутринь, да напои и нахрани добитъка и да закуси. Слѣдъ това той пакъ можеше да легне и да спи колкото иска.

„Ахъ какъ е хубаво тъй! — бѣбрѣше си Митко задоволенъ, „нѣма вече да се мжча съ работа

цѣлъ денъ“. Така се минаха нѣколко дена. Една сутринь Митко стана, протегна се лъниво, отри си гурелитъ отъ очите и подкара да пои говедата на селския кладенецъ. Като погледна голѣмото корито, което трѣбваше да пълни, като погледна и тежката кофа, която трѣбваше да издига пълна съ вода, тои въздейхна и каза: „Ахъ, колко измѣчва работата! Постояното ходене отъ обора до селския кладенецъ, постоянно навеждане и вадене вода не е за мене. Азъ желая, като плюя въ коритото, веднага да се напълне съ вода и да пиятъ отъ него говедата колкото обичатъ“.

Едва издума това и плю веднажъ въ коритото, по-слѣднъто се напълни съ вода и почна да се прѣлива. Добитъкътъ се напи и си трѣгна за обора.

„Ахъ, какъ е хубаво тъй! — бѣбрѣше си Митко задоволенъ, „сега нѣма вече да се мжча съ тежка работа“.